

SENTÈNCIA 2003-42 DE 22 D'OCTUBRE DE 2003

**SANCIO ADMINISTRATIVA**

**Sanció per treball clandestí – identificació de l'explotadora de l'empresa –  
l'interessada no contradiu la realitat de la infracció**

*Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet*

**A N T E C E D E N T S   D E   F E T**

1.- La Sra. L.A. va interposar recurs contra la decisió del Govern de data 19 de juny de 2002, confirmant en alçada la decisió de 18 de març anterior sol·licitant la declaració de nul·litat de tot l'expedient sancionador i subsidiàriament l'anul·lació de les sancions per treball clandestí.

2.- En la sentència de 21 de març del 2003, el Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda promoguda per la Sra. L.A.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 8 de maig del 2003, la Sra. L.A. manifesta principalment que:

-la seva citació no era correcta;

-el propietari del negoci era el Sr. T.H.;

En el seu escrit de conclusions de data 13 de juny de 2003, la Sra. L.A. demana es practiqui una prova documental publica.

4.- En la seva contesta de data 30 de maig del 2003, el MI Govern manifesta principalment que:

-les convocatòries s'adreçaven regularment a la seu de l'empresa;

-la Sra. L.A. havia sol·licitat prop del Comú d'Andorra la Vella autorització per a l'obertura i explotació d'un negoci sota la denominació d'E., sol·licitud que fou decretada favorablement i tingué vigència entre el dia 22 de desembre de 2000 i el 10 de maig de 2001, data aquesta darrera en que fou decretada la baixa del negoci a demanda de la Sra. L.A. El dia 9 de gener de 2001, la recurrent va sol·licitar també a Govern l'autorització d'obertura de l'esmentat negoci, sol·licitud que quedà pendent dels tràmits de control i verificació del departament d'Indústria i que, finalment, fou retirada el dia 3 de maig de 2001 abans de ser decretada.

« En aquest sentit pensem que l'apel·lant no pot invocar el desconeixement de les activitats que desenvolupava el negoci de la que era responsable de conformitat amb el Decret del Comú abans esmentat ».

-la Sra. L.A. ha gaudit d'un procediment administratiu sancionador amb totes les garanties.

-la demanda d'apel·lació no aporta cap prova contrària als fets sancionats.

-el Govern demana la condemna de la part apel·lant al pagament de les costes processals causades per la seva temeritat.

El MI Govern ha confirmat aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 20 de juny de 2003.

## F O N A M E N T S   D E   D R E T

### Primer.- Competència

El Tribunal Superior, Sala Administrativa, és competent per a conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39-3 de la Llei qualificada de la Justícia .

### Segon.- Sobre la demanda de proves:

En segona instància, la demanda de prova només es pot acordar en els casos previstos per l'article 64 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal.

En aquest cas, la pràctica de la prova no és necessària per a resoldre la causa i la seva demanda es per tant rebutjada.

Tercer.- La Sra. L.A. qüestiona en primer lloc la validesa de la citació. Resulta de l'expedient que el Govern ha observat les condicions previstes en el Codi de l'Administració (principalment els articles 45 i següents), veure foli 54 i següents. De tota manera, la interessada ha pogut presentar les seves observacions i no ha estat per tant privada de cap garantia .

El recurs s'ha de rebutjar en aquest punt.

Quart.- Sobre el fons, la Sra. L.A. manifesta que no era la propietària del negoci, el veritable propietari era el Sr. T.H.

Però resulta de l'examen de l'expedient que la Sra. L.A. era la que explotava l'empresa E.:

La Sra. L.A. havia sol·licitat l'obertura del comerç el 9 de gener de 2001 (veure foli 88); va demanar la baixa del comerç el 3 de maig de 2001 i la va obtenir a partir del

10 de maig de 2001 (veure foli 89) i va retirar la seva demanda d'obertura el 3 de maig de 2001.

Tots aquests documents es van realitzar al nom de la Sra. L.A., la qual constava davant les autoritats públiques com l'exploadora de l'empresa.

Per tant era ella qui tenia la responsabilitat del funcionament d'aquesta empresa i devia respondre, si s'escau de les infraccions que es podien cometre en el quadre de l'activitat de l'empresa.

En aquest cas, la Sra. L.A. no contradiu la realitat de la infracció, limitant-se a indicar que el veritable propietari era el Sr. T.H., sense aportar proves particulars que recolzin aquestes afirmacions.

Per tant, el recurs s'ha de rebutjar igualment sobre aquest punt.

Cinquè.- No s'aprecien circumstancies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

## DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat per la Sra. L.A.

Segon: Confirmar la sentència recorreguda i declarar que el Decret del Govern num. 16829 / 2002 de data 19 de juny de 2002, desestimatori del recurs d'alçada formulat contra la resolució de data 18 de març de 2002, és ajustat a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Tercer: De no efectuar cap condemna en costes.

Aquesta sentència es ferma i executiva

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.